

[Arbejdsministeren]

Jeg vil nødig knytte for mange bemærkninger til dette imponerende stykke parlamentariske husflidsarbejde, som vi her står over for, men kun gøre hr. Tyroll opmærksom på, at dette forslag jo ikke går ud på en ophævelse af § 17 b, men på indførelse af en ny og særpræget ordning på arbejdsmarkedet, som er klart i modstrid med ferielovens principper og dermed ødelæggende for ferielovens opbygning og systematik.

Jeg er sikker på, at hr. Erling Dinesen vil tage det menneskeligt, at han drages ind i denne debat, men at han skulle tages til indtægt for noget så ejendommeligt som venstresocialisternes nærværende lovforslag, det vil jeg dog på hans vegne gerne ved denne lejlighed tage afstand fra.

Tyroll (VS):

Jeg kunne dog godt tænke mig at høre lidt om, hvordan socialdemokratiets holdning er til denne paragraf i dag. Ministeren kommenterede slet ikke det, at man opererer med denne paragraf. Når konsekvenserne af det lovforslag, som ministeren har lagt frem, skal gøres op, så opereres der med denne lovparagraf i ferieloven, der regnes med den. Vi må dog regne med, at når det blev sagt dengang, at man godt ville have denne paragraf ud af loven, så var det noget, der kunne stå til troende.

Er det sådan, at hvis vi havde fremlagt et forslag, som gik ud på, at denne paragraf skulle ud af loven, så ville vi have fået socialdemokratiets støtte, så ville vi have fået arbejdsministerens støtte til et sådant forslag? Ville en omformulering i givet fald have givet ministerens støtte? Eller hvordan forholder ministeren sig til hele dette problem, at man kan tvangslægge ferien for arbejderne ved jule- og nytårslukninger? Det fik vi ingen kommentarer til. Der opereres direkte med dette, at man nu accepterer det og siger, at det, der ligger i denne paragraf, skal være en blivende ordning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om genindførelse af den automatiske dyrtidsregulering [af Kurt Hansen (VS), Ole Henriksen (SF) og Jørgen Jensen (DKP)].

(Beslutningsforslag nr. B 68. Fremsat 6/2 79).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Auken):

Forslaget drejer sig om lov nr. 230 af 2. juni 1977 om midlertidig indbetaling fra staten til ATP af visse dyrtidsportioner, også kaldet »dyrtidsindbetalingsloven«, for nu at gøre det nemt.

Forslaget er, som det er nævnt i bemærkningerne, en genfremsættelse af et identisk forslag, som de samme partier fremsatte i efteråret 1977. Jeg kan derfor henvise til mine bemærkninger dengang, som findes i Folketingstidende, både med hensyn til dyrtidsindbetalingslovens indhold og baggrund og dermed til regeringens holdning til det fremsatte forslag til folketingsbeslutning.

Jeg skal hertil kun føje, at den forløbne tid jo har gjort forslaget endnu mere meningsløst. Hvis alle virkningerne af loven skulle neutraliseres på nuværende tidspunkt, altså i marts 1979, så måtte det betyde, at staten skulle have udbetalt eller tilbagebetalt det milliardbeløb, der er indbetalt til ATP, og at alle arbejdsgivere omvendt skulle efterbetale to dyrtidsportioner til nuværende og tidligere ansatte for næsten 2 år tilbage i forhold til det antal arbejdstimer, de pågældende havde været beskæftiget på virksomhederne inden for denne to års periode.

Set ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt med hensyn til den administrative sektor er det et påskønnelsesværdigt forslag; det er jo et forslag om fuld beskæftigelse i den

[Arbejdsministeren]

administrative sektor. Derudover er det svært at finde positive ting at sige om forslaget.

Bakholt (S):

Det fremsatte forslag om en genindførelse af den automatiske dyrtidsregulering er en optagelse af et lignende forslag, ligeledes fremsat af VS, SF og DKP, i efteråret 1977. Jeg skal derfor tillade mig at citere et par afsnit af indlægget fra mit partis ordfører, hr. Hans Jørgen Jensen – det står i Folketingstidende 1977–78, sp. 1675:

»Principielt er det socialdemokratiets opfattelse, at alle aftaler indgået mellem arbejdsmarkedets parter bør respekteres på en sådan måde, at lovindgreb så vidt muligt undgås. De senere års økonomiske kriser førte imidlertid frem til augustforliget af 1976, hvor et flertal i folketinget henstillede til arbejdsmarkedets parter, at lønstigninger holdes inden for 6 pct. pr. år i 1977–78 og i 1978–79, inklusive dyrtidstillæg.

Mæglingforslaget af den 24. marts 1977 fra forligsmanden byggede på augustforligets intentioner om 6 pct. stigning pr. år. Som bekendt blev mæglingforslaget forkastet af arbejdsgiverne, men vedtaget af lønmodtagerne med stor majoritet.

Mæglingforslaget blev, den givne situation taget i betragtning, ophøjet til lov . . .«

Lønmodtagerne godkendte ved afstemningen om mæglingforslaget indefrysningen af dyrtidsportionerne, anerkendte, at der måtte gøres noget, for at arbejdsløsheden ikke skulle udvikle sig yderligere. Endvidere blev det dengang bestemt, at ATPs bestyrelse i efteråret 1979 skal fremsætte forslag om, hvordan de indbetalte dyrtidsportioner skal udbetales.

På denne baggrund afviser socialdemokratiet det fremsatte forslag.

Nymann (FP):

Beslutningsforslag nr. B 68 har efter vor opfattelse en forkert benævnelse. Forslaget skulle i virkeligheden have heddet »Forslag om ophævelse af lov nr. 230 af 2. juni 1977«. Men at kalde forslaget »genindførelse af den automatiske dyrtidsregulering« er forkert, for vi har ikke ophævet loven herom, hvilket fremskridtspartiet heller ikke ønsker.

Vi var modstandere af loven, da den blev vedtaget den 2. juni 1977. Vi argumenterede meget kraftigt for, at der i loven skulle stå,

hvordan de opsparede dyrtidsportioner skulle komme til udbetaling, eller hvordan de skulle bruges. Hvis disse ting klart fremgik af loven, var det her foreliggende beslutningsforslag overflødigt.

Det kan kun beklages, at forligsmagerne dengang gik rundt om den varme grød, som i dag er blevet glohed, især i disse overenskomst dage. Forslaget om indefrysning af dyrtidsportionerne i juni 1977 blev fremsat for at bremse omkostningerne for erhvervslivet og samtidig foretage en økonomisk stramning, men lønudviklingen har siden 1977 vist, at lønningerne fortsat er steget, uanset at dyrtidsportionerne er blevet indefrosset. Derfor ønsker fremskridtspartiet, at de indbetalte dyrtidsportioner tilbageføres til statskassen og i stedet gives tilbage som skattelettelser for dem, der indbetalte dem, skatteyderne.

Fremskridtspartiet vil gerne her klart tage afstand fra, at der sker nogen form for overførsel til en eller anden form for ØD-fond el. lign. Vi står helt fast på, at det var skatteyderne, der betalte pengene, og de skal have dem tilbage i form af lettelser.

Holm (V):

Må jeg først gøre den bemærkning, at jeg går ud fra, fremskridtspartiet har tænkt de finanspolitiske konsekvenser igennem af det forslag, der just her blev stillet.

Jeg skal indledningsvis bemærke, at der er tale om en genfremsættelse af et forslag, der tidligere er afvist af et flertal her i tinget, og jeg skal i overensstemmelse med venstres holdning ved denne behandling afvise forslaget.

Jeg skal endvidere bemærke, at tinget behandlede den samme problemkreds med baggrund i et forslag fra til dels de samme forslagsstillere tidligere i denne måned, og jeg skal som dengang henvise til, at ATP-fondens bestyrelse skal give indstilling om midlernes anvendelse.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det konservative folkeparti støttede i sin tid lovforslaget om midlertidig indbetaling fra staten til ATP. Vi mener, det var en rigtig beslutning, der blev truffet i sin tid, og jeg kunne som øvrige ordførere – det vil jeg også gerne gøre – henvise til mine bemærkninger

[Grethe Fenger Møller]

ved den tidligere behandling af dette forslag, men derudover vil jeg gerne sige, at når VS, SF og DKP kommer med dette forslag netop nu, så er det naturligvis, fordi de tre partier ønsker at fiske i rørte vande. Overenskomstforhandlingerne er inde i en afgørende fase, og hvad der kan anvendes til at skabe uro, bliver naturligvis brugt af de tre partier.

I det konservative folkeparti er der ikke nogen som helst tvivl om, at de penge, der tilkommer lønmodtagerne, og det gælder også de indefrosne dyrtidsportioner, tilkommer disse således, at man ikke kan disponere over dem til andre formål, og det gælder ikke blot lønmodtagerne som gruppe – den tankegang har arbejdsministeren jo tidligere givet udtryk for – det gælder hver enkelt lønmodtager. Det er hendes penge, og de tilkommer hende.

Men når dette er sagt, må vi føje til, at i det forlig, der i sin tid blev indgået i forbindelse med lovens vedtagelse, blev det også vedtaget, at ATP-bestyrelsen skal komme med en indstilling, og vi vil også fra konservativ side afvente denne indstilling fra ATPs bestyrelse, før vi tager endelig stilling i denne sag.

Melchior (CD):

Jeg kan henvise til det fortrinlige indlæg, hr. Bolvig holdt under det forrige punkt på dagsordenen, og gøre hans ord til mine, idet jeg dog for en sikkerheds skyld skal gøre undtagelse for det indlæg, hr. Nymann holdt her for lidt siden.

Ole Henriksen (SF):

Det kan da godt være, der er en række partier i dette folketing, der føler det lidt stereotypt at genfremsætte forslaget her om tilbagebetaling af dyrtidsportionerne, men det er lige så stereotypt efterhånden med disse politiske indgreb i overenskomstsituationerne. Da man i sin visdom for næsten to år siden lavede denne ordning med indefrysning, hvad der var et flertal for, gjorde dette flertal sig altså ikke klart, hvilke konsekvenser det ville indebære, når vi nåede hen til vejs ende. Man kan sige, at man gjorde i bukserne, og det gjorde godt lige dér for to år siden, det varmede, men nu er det altså lidt ubehageligt at skulle til at løse problemet, og der ligger faktisk ikke nogen rigtige

forslag fremme om, hvordan problemet skal løses.

Men sandheden er jo den, at sideløbende med disse overenskomstforhandlinger føres der også politiske forhandlinger, som gør, at man begynder at tage for sig af retterne af disse dyrtidsportioner, altså disse indefrosne dyrtidsportioner, og bruge dem til at finansiere overenskomstkravene med. Det synes vi nok må give anledning til, at vi får klargjort, hvad disse penge skal bruges til. Det står jo ingen steder, at man skal bruge pengene til at finansiere en overenskomstsituation med. Man skal ej heller bruge disse penge til at lave en eller anden fondsdannelse for. Derfor er det på høje tid, at vi får behandlet dette forslag igen, inden man forgriber sig på pengene, der ligger indefrosset i ATP-fonden. Jeg tror, man får svært ved at opfylde bestemmelsen om, at ATPs bestyrelse skal komme med et forslag eller en indstilling om, hvad disse penge skal bruges til. Det opnår ATPs bestyrelse temmelig sikkert ikke, for man har sikkert disponeret over pengene forinden ved et nyt politisk forlig.

Vi er selvfølgelig som medforslagsstiller indstillet på at få disse ting klargjort, inden man benytter sig af et nyt politisk forlig herinde. Vi synes også, det generelt må siges, at politikerne simpelt hen er for dårlige til at lave overenskomster for arbejdsmarkedet. De er for dårlige, og de skal holde fingrene væk fra det. Det beviser situationen omkring dyrtidsordningen, og det har man bevist på andre områder.

Vi skal selvfølgelig varmt anbefale vores eget forslag til en velvillig behandling.

Jørgen Jensen (DKP):

Det er da godt, om ikke andet så for socialdemokratiet, at de kan få lov til at gentage, at de principielt er imod indgreb i overenskomstsituationer. Det har man foretaget 29 gange, og man er allerede ved at gøre det den næste gang. Man siger også, at man vil respektere aftaler. Dem bryder man også, når det passer én. Men jeg forstår, det er rart at få lov at sige, hvad man principielt vil, så man ikke har dårlig samvittighed, når man gør det modsatte.

Jeg synes, diskussionen understreger nødvendigheden af at forklare, hvordan situationen egentlig er i dag. Det er da rigtigt, at vi

[Jørgen Jensen]

genfremsetter forslaget, men situationen er jo reel den, at de fleste af dem, der har grebet ind, egentlig ikke kan finde ud af, hvad der er indefrosset, og hvad der er tvangsopsparret. Situationen for arbejderne er i dag den, at de får 1 kr. 20 øre mindre i dyrtidstillæg, end de skulle have. Det vil sige, at de for den periode, siden man greb ind, har et beløb til gode hos arbejdsgiverne. Derudover har man gennemført en tvungen opsparing, som intet har med dette at gøre, hvor man som skatteyder indbetaler til ATP.

Hvis man skulle rette op på situationen, så skulle arbejderne først have de penge, de ikke har fået, fordi man greb ind i dyrtidsreguleringen. Det er af størrelsesordenen 4.000 kr. Dernæst skulle de have deres andel af de penge, der er tvangsopsparret i ATP, det vil sige 80 pct. af de penge. Skal man regne med runde tal igen, bliver det – i forhold til hvor meget der er i ATP – 3.200 kr. Derudover skulle de have 1 kr. 20 øre mere i timen i tiden fremover.

Det er det, man reel har frataget dem. Jeg må sige, det er dygtigt gjort, for man har forvirret folk så meget, at man ikke selv kan finde ud af det, og derfor tror man, det er småpenge, det drejer sig om. I virkeligheden, hvis arbejderne skulle have dækning for det ved den kommende overenskomstsituation i form af timelønsforhøjelse, så var det noget med 5 kr. 20 øre mere i timen, de skulle have. Det er det, man har gjort.

Nu kommer man og prøver på at sige: ja men det lapper vi lidt på. I får 2½ pct. i forhøjelse af feriepengene. Det svarer til ca. 85 øre for de lavestlønnede – i stedet for de 5 kr. 20 øre. Det er dygtigt, det er dygtigt gjort.

Derfor er det nødvendigt at genfremsætte forslaget. De, der går imod det, skal også vide, hvad det reel er de gør. Det er derfor, det er fremsat her igen.

Nu hører vi igen: ja men det var krisen, der nødvendiggjorde det. Ja men har dette hjulpet på krisen? Har det hjulpet på beskæftigelsessituationen? Man siger også noget om, at man ikke kan betale de penge ud, for så vil beskæftigelsen blive ramt. Man taler om, at der er omkring 4–5 mia kr. i ATP-fonden, og dem har man ikke råd til at betale ud. Nu vel, men hvordan har man så råd til hvert år at tillade, at 27 mia kr. går ud i forbruget ved belåningen af værdistigningen på jord og fast ejendom? Hvordan har man

råd til det? Man siger altså til dem, der producerer: »I kan ikke få 5 mia kr., for det har vi ikke råd til.« Men dem, som på profitmåde, uden at yde en indsats, låner penge og bruger dem til almindeligt forbrug, de kan få 27 mia kr. Det passer ikke, gode venner. Derfor kan I lige så godt holde op med det. Det er ikke, fordi man ikke har råd til det. Det er, fordi der ikke er vilje til at gribe ind dér, hvor der skulle gribes ind.

Det eneste rigtige var at udbetale de penge, også af hensyn til beskæftigelsen.

Bolvig (RV):

Det radikale venstre kan ikke medvirke til at gennemføre det fremsatte forslag. Den indefrysning af ATP-portionerne, som er gennemført, er et led i en politik, der sigter på at holde igen på omkostningsstigningerne og dermed at yde i det mindste et bidrag til at styrke beskæftigelsen og forbedre betalingsbalancen.

Vi har stadig ledige og gæld, ja vel, men det ville have været værre uden en indefrysning. Det vil specielt i den nuværende situation være uklogt at gennemføre et forslag som det fremsatte. Har forslagsstillerne virkelig overvejet virkningerne af en øjeblikkelig udbetaling?

I øvrigt vil jeg nøjes med at henvise til hr. Niels Helveg Petersens bemærkninger ved debatten den 9. november 1977.

Honoré (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke medvirke til gennemførelsen af dette forslag. Vi stemte i sin tid for den lov, som her foreslås ophævet, fordi vi mente, det var meget vigtigt på den måde at reducere erhvervslivets omkostninger for at afværge en forværring af beskæftigelsessituationen og for at forbedre erhvervenes konkurrenceevne.

Hvis dette forslag gennemføres, vil det jo indebære, som arbejdsministeren sagde, at ATP skal tilbagebetale milliardbeløb til staten, og at arbejdsgiverne skal finde et tilsvarende beløb til øjeblikkelig udbetaling til lønmodtagerne. Det er klart, at det vil belaste virksomhederne enormt, hvis de skal gøre det, og dersom disse beløb udbetales, vil det offentlige af samfundsøkonomiske grunde, af hensyn til betalingsbalancen, se sig nødsaget til at opsege disse milliardbeløb gennem

[Honoré]

yderligere skatter og afgifter. Det vil ikke have nogen god virkning. Derfor kan vi ikke støtte forslaget.

Kristeligt folkepartis mening er, at de penge, der er indbetalt af staten til ATP, tilhører den enkelte lønmodtager. Vi mener, de bør anvendes på den måde, at når lønmodtagere går på pension, så skal de have et engangsbeløb, et stort engangsbeløb, som kan lette overgangen til denne pension, til de færre midler, som de vil have til rådighed. Det er et vanskeligt tidspunkt, når de skal gå på pension. Hvis folk så får én stor udbetaling, vil det gøre mere gavn, tror vi, end hvis man fordeler pengene over mange år.

Vi kan altså ikke støtte forslaget.

Mølgaard (DR):

Det havde egentlig været rart, om vi ved en lejlighed som denne kunne få nogle markeringer fra dem, der i sin tid er begyndt på denne indefrysningssproces, af, at det har haft så og så gode, gavnlige samfundsøkonomiske virkninger at foretage denne indefrysning, så det dokumentérbart var aldeles uansvarligt ikke at fortsætte med det.

Jeg går ud fra, at de, der har ansvaret for denne indefrysningsteknik, ikke vil henvise til, at det er den koldeste vinter i mands minde, vi har haft i år, men de store, positive virkninger, der i sin tid blev stillet i udsigt, har indefrysningen jo bestemt ikke haft, hverken på beskæftigelse, betalingsbalance eller noget andet.

Jeg skal på retsforbundets gruppes vegne erklære mig helt og aldeles enig med forslagsstillerne med hensyn til indholdet af dette forslag. Vi finder også, at statens indbetaling af dyrtidsportioner må høre op. Skatteborgerne bør ikke malkes urimeligt, som det sker med den gældende lov. Med andre ord, vi er 100 pct. enige med forslagsstillerne i indholdet. Vi finder, at indholdet rammer rigtigt.

Til gengæld finder vi nok, at overskriften rammer lidt ved siden af. Denne overskrift kunne nemlig antyde, at forslagsstillerne ønsker lovgivning om genindførelse af den tidligere kendte automatiske dyrtidsregulering. Det er og bliver et arbejdsmarkedsanliggende, det kan der ikke lovgives om, uden at det betyder indgreb i arbejdsmarkedets selvbestemmelsesret. Det vender vi i retsforbundet

os imod. Vi vender os imod tvangsindkomstpolitik og tvangsforanstaltninger i øvrigt over for overenskomstparterne. Vi er 100 pct. neutrale over for arbejdsmarkedets anliggender.

De allerede indefrosne dyrtidsportioner er der her sagt meget om, selv om forslaget kun siger lidt om dem. For os i retsforbundet forekommer det soleklart, at de retligt tilkommer kontohaverne, i hvis navn de står, og at der kun kan røres ved det ved en manipulations, som ingen skal tro at retsforbundet vil være med til at gennemføre.

Kurt Hansen (VS):

Fra forslagsstillerne er jo ikke meget at takke for, ud over hr. Mølgaards indlæg – det være hermed gjort.

Jeg skal ikke gå i dybden med de forskellige argumenter for, at den automatiske dyrtidsregulering jo ikke er en ordning, der skaber inflationen, men er en ordning, der giver en vis form for støtte i forhold til de allerede stedfundne prisstigninger.

Med hensyn til beskæftigelsen har vi klart set en række beregninger på, hvorledes det indgreb, der blev lavet i august 1976, har været med til at øge arbejdsløsheden. Det indgreb mod den automatiske dyrtidsregulering var ligeledes et alvorligt anslag mod de lavest lønnede. Dyrtidsreguleringen har været den bedste sikring for, at de lavest lønnede ikke er saktet endnu længere bagud med deres løn, forholdsmæssigt.

Det skal i hvert fald nævnes én gang til, at loven fra august 1976 om at indefryse dyrtidsportionerne er den største enkeltstående milliardforæring, folkettinget har givet til de samlede kapitalejere, værså, 10 mia kr. i løbet af 2 år, samtidig med at lønarbejderne faktisk er kommet til at betale disse ting to gange, dels gennem at man ikke har fået udbetalt sine retmæssige dyrtidsportioner, dels igennem at man skal til via skattebilletten at betale penge ind i ATP-fonden. Det er situationen, som den faktisk ligger.

Men det ligger jo meget godt i tråd med regeringens lønsænkningspolitik. Det mener jeg faktisk er en mere præcis betegnelse end indkomstpolitik, selv om vi alle sammen godt ved, hvad den dækker over. Det, regeringen har sat sig som målsætning, er at lave en effektiv lønsænkningspolitik, således at man kan lave en omfordeling væk fra lønar-

[Kurt Hansen]

bejderne til fordel for kapitalejerne. Her er indgreb mod den automatiske dyrtidsregulering bl. a. – man har givetvis mange andre måder at gøre det på, men bl. a. – en effektiv måde at gøre disse ting på.

Reallønstilbagegangen for lønarbejderne var de seneste par år på 3,9 pct.; det er i hvert fald det tal, der er opgjort af LOs økonomer. I den kommende overenskomstperiode skal den nok være endnu hårdere, ingen tvivl om det. I forskellige former for helhedsløsninger, som arbejdsministeren går og udarbejder sammen med LO-formanden, har man jo været inde på forskellige muligheder for, hvordan man på ny kan gribe ind over for den automatiske dyrtidsregulering, konvertere en del af den til ferie eller måske helt eller delvis imødekomme arbejdsgivernes krav om, at den skal suspenderes, hvad ved jeg.

Hvis man giver nogle indrømmelser over for Arbejdsgiverforeningen, ja, så ligger det såmænd ikke så særlig langt fra den politik, man i øvrigt har ført de seneste mange år. Det ville sådan set ligge godt i tråd med det. Men nu får vi se, hvordan socialdemokratiet og venstre gebærder sig i forhold til situationen på arbejdsmarkedet, hvor kravene fra arbejdsgiverne er stillet meget klart op.

Hvad får os nu til at genfremsætte et sådant forslag, som har været behandlet på flere forskellige måder? Det har jo ikke bare været behandlet i form af beslutningsforslag fra de 3 partier, men det har været behandlet i forespørgselsdebatter fra retsforbundet, det har været behandlet i dagsordensforslag osv. Hvad får os nu til at rejse et sådant forslag igen? Ja, det gør naturligvis det forhold, at hundredevis af fagforeninger, tusindvis af arbejdspladser har stillet kravet om, at de indefrosne dyrtidsportioner skal udbetales. Jeg bemærkede – det var nok ikke nogen tilfældighed – at der i arbejdsministerens tale her ikke var noget med, at fagbevægelsen stod bag det, som arbejdsministeren udtalte. Det må betragtes som en ren undtagelse, for ellers fremhæver arbejdsministeren jo altid, at fagbevægelsen står bag, hvad han siger og gør og måske endda også mener. Men det ville nok være lidt for tykt, om arbejdsministeren i denne sag havde stillet sig op og sagt: fagbevægelsen står bag, at de indefrosne dyrtidsportioner skal dybfryses. Den havde nok været lidt for tyk, det havde nok væ-

ret at gå lidt for meget på tværs af de hundredtusinder af lønarbejdere, som faktisk står bag kravet om en udbetaling af de indefrosne dyrtidsportioner.

Nogle ordførere har draget et andet forslag fra VS alene ind i debatten, et forslag, som var til behandling for få dage siden, og som ikke ser ud til at komme til anden behandling, fordi man er indstillet på at obstruere det fra en række partier i arbejdsmarkedsudvalget. Det har altså været draget ind i debatten her. På trods af at man har fået et stykke bestillingsarbejde fra justitsministeriet, der siger et eller andet om, at man stort set må bruge pengene til, hvad man vil, er de fleste ordføreres indstilling den, at nu venter man lige på ATPs bestyrelses indstilling, som skal komme til efteråret. Jeg vil godt sige, at der er på trods af dette en ret nærliggende fare for, at man fra socialdemokratiets side kan finde ud af i samarbejde med venstre, hvordan disse midler kan bruges i en eller anden ØD-, LM-variant. Det er et forhold, som VS gjort opmærksom gange lige siden august 1976 har gjort opmærksom på. Det er en nærliggende mulighed, fordi det giver netop de socialdemokratiske ministre, den socialdemokratiske del af regeringen mulighed for at lappe på det misforhold, der er opstået imellem på den ene side socialdemokratiets top og på den anden side LOs top. Man kan jo også forestille sig, at det ville være en kærkommen lejlighed for LO-toppen, der således sikrer sig alibiet for en videreførelse af indkomstpolitikken – den indkomstpolitik, som flere og flere af LOs medlemmer faktisk tager meget kraftigt afstand fra. Det er oplagt, at LO-toppen også har brug for et alibi i et forsøg på at holde deres medlemmer i ro og holde kravene nede, så lang tid som det nu er muligt. Min opfattelse er, at det alene er noget, der er tidsbestemt, og at man her har lagt en bombe under både SV-regeringen – det vil være en fryd for øjet, når den springer – men så sandelig også under LO-toppen i forhold til denne problemstilling.

Som nævnt tidligere er forslaget stillet som en støtte til de hundredtusinder af lønarbejdere, der ude omkring på arbejdsmarkedet står bag kravet om udbetaling af de indefrosne dyrtidsportioner. Jeg mener, disse lønarbejdere må konstatere, at der ikke herindefra er nogen mulighed for at gøre op med denne lønsænkningspolitik. Tværtimod. Regeringen

[Kurt Hansen]

og det store flertal i folketinget ønsker at fortsætte denne politik, som øger arbejdsløsheden, som laver omfordeling fra lønninger til profitter, som er med til på mange forskellige måder at gøre forholdene meget værre for lønarbejderne.

Derfor er det oplagt, at lønarbejderne selv må tage den kamp op imod denne lønsænkningspolitik, en kamp, der har flere målsætninger, kan man godt sige, dels et opgør med lønsænkningspolitikken, men så sandelig da også et opgør med den SV-regering, der så klart har givet Arbejdsgiverforeningen, Grosserer-Societetet og hele balladen dér håndslag på, at lønsænkningspolitikken skal nok fortsætte, milliardtilskuddene skal fortsætte, vi skal nok støtte jer på alle mulige leder og kanter i jeres bestræbelser på at få den maksimale profit.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om øget beskæftigelse [af Jørgen Jensen (DKP) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 67. Fremsat 6/2 79).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg vil først sige, at jeg synes, det er positivt, at det kommunistiske parti fremlægger ideer og forslag til en forbedring af den danske beskæftigelsessituation. Jeg synes også, det er positivt, at man er blevet opmærksom på, hvor vigtig en rolle for den nationale

handlefrihed i beskæftigelsesmæssig henseende betalingsbalancen spiller. Jeg vil gerne rose kommunisterne for, at man ved opgørelsen af sine forslag har gjort et forsøg på at tænke den realøkonomiske problemstilling igennem, som det danske samfund står over for. Måtte denne spirende erkendelse til virkelighedstænkning brede sig til andre dele af det kommunistiske partis virksomhed.

Jeg vil også anerkende, at dele af enkeltelementerne i forslaget er udtryk for en positiv holdning og udtryk for en tankegang, der ligger tæt op ad en række af de overvejelser, regeringen gør sig vedrørende forbedring af beskæftigelsessituationen.

Imidlertid må jeg nok om den konkrete beregningsopstilling i forbindelse med kommunisternes nytænkning vedrørende beskæftigelse og betalingsbalance sige, at jeg tror, man gør klogt i at anskaffe en lommeregner og prøve at regne disse tal sammen én gang til.

For det første må jeg sige vedrørende de importkvoter, der er opgjort i forslaget, at forestillingen om, at de uddannelsessøgende skulle have en sammensætning af deres private forbrug, som gjorde importindholdet langt mindre end for den almindelige befolkning, tror jeg er meget urealistisk. Man opererer her med en importkvote på godt $\frac{1}{10}$ af det, man pumper ud i uddannelsesstøtte – et forslag, man af mange grunde kan have i hvert fald en vis sympati for. Det tilsvarende gælder importkvoterne vedrørende en voldsom forøgelse af det almennyttige boligbyggeri, byfornyelse og spørgsmålet om en øget ansættelse i den offentlige sektor. Det ville måske være interessant på et tidspunkt at se det materiale, kommunisterne har benyttet for at beregne disse importkvoter, idet de jo afviger fra samtlige tilgængelige offentliggjorte tal på dette område.

Det er i hvert fald ikke regeringens opfattelse, at man igennem en udpumpning af købekraft i det danske samfund på omkring 11 mia kr. kan få en udvikling, der er neutral i forhold til betalingsbalancen. Jeg skal i den forbindelse også henvise til, hvad jeg tidligere har sagt om en voldsom forøgelse af de offentlige investeringer. Det er rigtigt, at man gennem en mere nationalt hensyntagende sammensætning af det offentlige investeringsprogram kan opnå forbedret andel og engagement af dansk industri i løsningen af